

pevnost

edice

Zdeněk
Žemlička

Vlčice a děti noci

část první

Zdeněk Žemlička

VLČICE A DĚTI NOCI

(část první)

Zdeněk Žemlička

**VLČICE
A DĚTI NOCI**

(část první)

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Zdeněk Žemlička, 2011
Cover © Jiří Petráček & Lukáš Tuma, 2011
Czech Edition © Nakladatelství Epocha, 2011

ISBN 978-80-7425-103-0

*Hospodin Bůh dal vyrůst ze země
všemu stromovi žádoucímu na pohled,
s plody dobrými k jídlu,
uprostřed zahrady pak stromu života
a stromu poznání dobrého a zlého...
A Hospodin Bůh člověku přikázal:
„Z každého stromu zahrady smíš jíst.
Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez.
V den, kdy bys z něho pojedl,
propadneš smrti.“
... Had ženu ujišťoval:
„Nikoli, nepropadnete smrti.
Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojíte,
otevrou se vám oči
a budete jako Bůh znát dobré i zlé.“
Žena viděla, že je to strom
s plody dobrými k jídlu, lákavý pro oči,
strom slibující vševědoucnost.
Vzala tedy z jeho plodů a jedla,
dala také svému muži... a on též jedl.*

– Bible, kniha Genesis

PRVNÍ PROLOG

Arminius zarazil koně. Nebo se mu to aspoň zdálo. Ve skutečnosti se Modrý plamen zastavil sám. Potichu zaržál a hrábl kopytem, zřejmě z bezradnosti, kam jet dál. To však netušil ani jeho pán a jen se zmateně rozhlížel, hledaje v okolí cokoliv známého. Leč nenašel. Stezka, po níž ujížděl na sever, se ztratila, zmizela krajina, kterou důvěrně znal, a po třech jeho spolubojovnících jako kdyby se slehla země. Ještě před chvílí cestoval lesem, jenž nyní stál uprostřed lučiny nedaleko klikatícího se potoka. A ačkoliv bylo jasné odpoledne a na nebi svítilo slunce, tady vládlo podivné přitmní, jako by byla nad celým paloukem rozprostřena nějaká neviditelná plachta tlumící veškeré světlo.

Zeleň trávy a žluté listí stromů u říčky i modř oblohy, to vše bylo nějak vybledlé. Nad lučinou se místy povalovaly divné cáry šedavé mlhy a Arminiovi se zazdálo, že na sebe berou podobu lidských postav. Modrý plamen se vzepjal a poděšeně zařehťal. A srdce cheruského náčelníka sevřel plíživý strach.

„Čáry a kouzla,“ zašeptal a pohled mu sklouzl k boku koně, kde v pytli visela mumifikovaná hlava římského legáta Vara. Látka byla mokrá, neboť ještě po poledni sprchlo, avšak nyní se z ní kouřilo, jako kdyby předmět

uvnitř vydával žár. Arminius zaklel, vytáhl z pochvy nůž a pytel rychle odřízl. Byl nejvyšší čas. Vak doslova zčernal a potom se vzňal příšerným zeleným ohněm, který jej spálil na uhel. Vysušená hlava se svrašťelým obličejem ležela v trávě a plameny po ní tančily.

Hřebec se úplně splasil a vzápětí jezdce shodil. Kdyby se Arminius nedržel za uzdu jako klíště, určitě by utekl. Takhle jej sice zvíře vláčelo travou, ale víceméně jen zmateně pobíhalo sem a tam. Konečně se Cheruskovi podařilo vstát a uvázal koně k silné větvi nedalekého keře. Pak se obrátil a vytřeštěně zíral na hlavu. Už sice nehořela, zato se její ústa pitvorně zašklebila.

„Kdo jsi, démone? A co chceš?“ zašeptal třesoucím se hlasem Arminius.

„Ty se ptáš, kdo jsem?“ zaskřehotala hlava. „Ty přece víš, kdo jsem. Publius Quinctilius Varus, císařský legát a velitel římských legií. Jsem ten, kdo ti důvěřoval a chtěl být tvým přítelem. Jsem ten, koho jsi zradil a uvalil na něj hanbu. A co ti chci? Přece ti zjevit budoucnost. Nebo ty nechceš vědět, co tě čeká?“

„Ne, nechci!“ vykřikl překotně Cherusk.

Hlava se rozesmála odporným bublavým smíchem.

„Nechceš? Ale budeš,“ zašklebil se jízlivě mrtvý.

Arminius si zacpal uši, avšak nebylo mu to nic platné. Legátova slova duněla v jeho mysli snad ještě hlasitěji, a tak raději začal naslouchat. Napadla jej myšlenka, že znát budoucnost nemusí být až zas tak špatné. A třeba se mu podaří na osud vyvrát.

„V Římě je hněv,“ chrčela hlava. „A ten hněv povede k pomstě. Legie vyrazí a bude jich veliká síla, barbare.

Zadupou vaše vojsko do země, vaše vesnice vypálí, bojovníky pobijí, ženy a děti odvedou do otroctví. Krev poteče proudem a mrtvých bude nespočet. Tvá žena skončí v zajetí a svého syna, kterého s ní zplodíš, nikdy nespatriš. Nakonec tě vlastní lidé začnou nenávidět a zavraždí tě. To je tvůj osud, Germáne. Budeš litovat, že jsi se vzepřel moci Říma.“

„Toho nelituji,“ zavrčel hněvivě Arminius. „Pokořil jsem Řím... a stálo to za to. I kdybych měl za to zaplatit životem, budu se smát, Vare. Ale máš pravdu. Jedné věci lituji. Chtěl jsem tu tvoji vysušenou kebuli poslat jako pozdrav a zprávu o vítězství všem Germánům až daleko na východ. I Marobudovi. To Inguiomer mě od toho zrazoval, ať prý nedráždím Řím. Ale to ti přísahám, že budu dráždit! Jen ať vaše legie přijdou! Poženeme je sviňským krokem! A ty, ty hlavo, pošlu tě Marobudovi, aby všichni viděli, jak jsme tady pokořili mocný Řím.“

Arminius byl brunátný ve tváři a hněv jím přímo lomcoval. A zároveň pociťoval kdesi v hloubi duše úzkost a uvědomoval si, že jeho vztek je bezmocný. Hlava, jako by to věděla, se chechtala. Vůdce Cherusků v zuřivosti vytasil meč a vykročil k ní.

„Zmlkni! U všech běsů zmlkni, nebo tě rozsekám! Nebojím se vás!“ rozkřikl se. „Ukažte se, démoni, mluvte se mnou přímo a ne skrz tuhle věc!“

Svět ještě více potemněl. Slunce vybledlo, takže připomínalo spíše měsíc v úplňku, stromy byly šedé a bez listů. Kolem se míhaly stíny připomínající lidské postavy. Bylo jich stále víc a jejich kruh se okolo něj svíral. Nerozpoznával jejich přesný tvar, leč vnímal jejich

oči... a zuby, které na něho cenily. V zoufalství se ohnal mečem.

Pak šero náhle zmizelo, jako by jej Arminius ostrším rozťal. A on ztuhnul, neboť kolem stály jezinky. Přes jejich krásu a drobné postavy z nich číselá hrůza. Nevydržel se dívat do jejich temných očí bez bělma. Třásl se, a přece pořád svíral ve zpoceně dlani rukojeť meče, připraven neprodat svůj život lacino.

„Uklidni se, Arminie,“ řekla jedna z nich. „Od nás ti žádné nebezpečí nehrozí. Možná to nevíš, ale v té bitvě jsme stály na tvé straně. Mnoho římských psů jsme zabily a vylouply jim oči. Skloň svůj meč, nic se ti nestane.“

Neochotně tak učinil. Ještě si nebyl jist, zda ho ty strašné víly nehodlají rozsápat.

„A co ta mluvící hlava? A ten zelený oheň? To byly vaše čáry?“

„Ano,“ řekla jezinka. „Jenže abys to pochopil, musíš si vyslechnout, co ti povím já.“

„A ty jsi kdo? Jejich královna?“

„Ano, já jsem nová královna. Ta dřívější, Mandragora, je mrtvá, zabila ji tvá bývalá přítelkyně Kroana. Ale naše pomsta ji dostihne. Já jsem Svída Krvavá, nejmocnější z temných víl. Teď pohlédni na hlavu svého nepřítele. Vidíš? Je nehybná a mrtvá.“

Viděl. Přesto měl strach se jí byt jen dotknout.

„My ovládáme nekromantii, oživování mrtvých. Vyvolala jsem z podsvětí ducha římského legáta a tys slyšel jeho slova. Mrtví znají mnoho, ale ne vše. Nemohou předpovídat budoucnost, pouze znají mnohá tajemství a na jejich základě vyslovují své dohady. Většinou jsou,

žel, pravdivé. Ale mrtví někdy zaměňují přání za skutečnost. Mohou mít pravdu... a občas nemusí. Každopádně víš, co se v Římě chystá a můžeš se na to připravit.“

„Dobře,“ odvětil Arminius a zasunul meč do pochvy. „A co mi radíš ty? Mám vůbec nějakou naději?“

Chvíli mlčela a prohlížela si jej svýma necitelnýma očima.

„Myslím, že ne,“ řekla tiše. „Na straně Říma je příliš mnoho mocných sil. Ale i já se mohu mýlit.“

„S námi je Wotan!“ vyhrkl.

Povzdechla si.

„Právě v tom se mýlíš nejvíce. Kdo myslíš, že je Wotan? A kdo je Teutates? A kdo Mars? A Áres? Jsou to jen jména... a všechna jsou jeho. Myslíš, že je to váš bůh? Ne, je to bůh válečníků, démon posedlý krví. Miluje sílu a násilí. Jeho přízeň je vrtkavá jak láska dívky. My jsme zlé, Arminie, avšak on je horší. My jsme totiž spjaté s touto zemí, s barbarskými národy, které tu žijí, proto stojíme na vaší straně. Pravda je taková, že Wotan si Germány oblíbil a zanevřel na Řím. Je rozhodnut jej zničit, ale cesta, kterou si zvolil, je křivolaká a dlouhá. Pokud to poslouží jeho cílům, klidně vás všechny obětuje. Až budete cedit krev, až legionáři budou znásilňovat vaše ženy, až zajaté Cherusky budou přibíjet na kříž, bude se Wotan tetelit rozkoší.“

„Ptám se tě znovu: máme naději?“

Znovu se odmlčela a Arminiovi se dokonce zdálo, že se trochu zlomyslně ušklíbla.

„Neříkala bych tomu naděje. Spíš chiméra. Šílenství nepravděpodobnosti. Římané zvítězí, to je jisté. A ne

jednou. Porazí vás znovu a znovu. A přece... když budete dostatečně šílení, pak přes své porážky můžete vyhrát. Ty musíš být šílený, Arminie. A tu hlavu pošli Marobudovi. Netvrdím, že získáš jeho. Mezi vámi vypukne nepřátelství na život a na smrt. Ale získáš důležitého spojence, který rozhodne tu nejvýznamnější bitvu. Nyní nasedni na koně a vrať se ke svým.“

Vůdce Cherusků vykročil. V srdci měl tmu. Uchopil Varovu hlavu a vyšvihl se do sedla. Pak tryskem vyrazil k lesu. Jakmile se do něj ponořil, na okamžik jej obestřela tma a poté se znovu vynořil na známých místech vedle svých druhů. Jak se zdálo, ani si jeho zmizení nevšimli.

Královna jezinek stála na palouku uprostřed svých víl a ještě dlouho hleděla k okraji lesa, v němž zmizel jezdec.

„Matko,“ zašeptala rozechvěle jedna z jejích družek. „Co jsi to udělala? Teď jsi mu vzala všechnu odvahu. A proč jsi mu říkala pravdu o Wotanovi?“

„To se mýlíš,“ zavrtila hlavou Svída. „Neřekla jsem mu pravdu, ale jen polovinu pravdy. Poloviční pravda může být účinnější než lež. A nevzala jsem mu odvahu. Jenom jsem mu sebrala naději.“

„A v tom je snad rozdíl?“

„V tom je veliký rozdíl, Pelyňko,“ odsekla královna téměř rozhněvaně. „Od této chvíle bude ten muž posedlý svým strachem, zoufalstvím a nenávistí. V boji se bude rvát jako vzteklý pes, požene své bojovníky na smrt do předem prohraných bitev a obětuje vše, co miluje. Svým šílenstvím nakazí mnohé, přijde doba válek a Řím se utopí v prolité krvi. Právě tak Arminius naplní Wotanu vůli. Sám se změní v běsa. To, co se nezdařilo Man-

dragoře s jejím synem a Wotanovým mečem, dokážu já, Svída Krvavá, i bez toho všeho. A aby ten Arminiův vztek nevychladl, učiní náš bůh ještě jedno opatření. To se zrodí tam, na východě. Símě zkázy bude brzy zaseto.“

DRUHÝ PROLOG

Velek se zastavil na břehu Divoké. Nedaleko něj se tyčila ponurá temná skála, zasahující až do vody. Obtácel ji dřevěný chodník postavený na kůlech. Ten však nyní vedl nad špinavou tůní stojaté břečky, kterou od toku odděloval šelf z naplaveniny. Ani řeka sama nebyla čistá, její kalné vody líně plynuly prostředkem napůl vyschlého bahnitého koryta. Takové sucho, jaké na Marobudově území zavládlo během jara tohoto roku, nepamatovali ani ti nejstarší. Ani v zimě nenapadlo mnoho sněhu, brzy se oteplilo a vypuklo jaro, v němž bylo jako v létě. A déšť nepřicházel. Půda byla suchá a rozpukaná, tráva žlutá a stromy usychaly. Potoky se vytratily, vyschly i mnohé řeky.

To vše však Veleka nezajímalo. Důvod, proč jako tělo bez duše bloumal v těchto místech, uvnitř prázdný a sevřený temným zoufalstvím, byl zcela jiný. Zdržoval se zde už od podzimu, ano, od té chvíle, kdy právě tady zabili královi bojovníci jeho paní. Ano, zavraždili ji, jeho bohyni a vládkyni, zničili tu, jíž se chtěl obětovat. Ta touha v něm pořád sálala jako požár a stravovala veškerou jeho sílu. Téměř nejedl, a když, tak bez chuti, z pocitu nutnosti. Byl zesláblý a sotva se držel na nohou. Z kdysi silného a krásného mladíka zbyla pouhá troska, kostlivec potažený kůží, otrhaný a zapáchající.

Lidé, kteří tudy projížděli, mu občas z útrpnosti darovali zbytky jídla, leč vzápětí se od něj zděšeně a s hnusem odvraceli, jako by tušili, že ten muž je stejně zasvěcen smrti. Toho dne, na začátku léta, byl již na pokraji sil. Tiše se sesul do prachu na břehu a tupě civěl do vyschlého bahna. Pak zavřel oči a usmál se, protože uviděl svou paní. Byla strašná i nádherná zároveň. Velek ulehl s blaženým výrazem ve tváři.

„Vezmi si můj život,“ zamumlal.

„To by bylo příliš brzo,“ odvětila a úsměv rudých smyslných rtů odhalil její dlouhé špičáky. „Ty musíš ještě žít. Kdo by se jinak postaral o mé děti? Otevři oči!“

Poslechl. V bahně stál kolouch. Nejspíš se pokoušel dostat k nedalekému ostrůvku, kde rostla trocha zelené trávy, a uvízl.

„Zabij ho a jez!“ duněl Velekovi v hlavě hlas jeho bohyně.

Muž se potácivě vydal ke zvířeti, v jehož očích pomalu rostl děs. Cestou upadl a zabořil se do bláta. Jak kolem sebe hrabal, cosi sevřel v dlani. Bylo to tvrdé jako oblázek a horké. Jen to uchopil, pocítil náhlý příliv síly. Ta věc mu vlévala život do žil. Zmocnil se jej divný pocit rozkoše, bláznivé opojení. Vstal a šel. Potom tím zvláštním kamenem ubil koloucha. Pil jeho krev. Vyvekl mrtvé zvíře na břeh, podoben šelmě trhal a jedl syrové maso. Smích jeho bohyně mu burácel v mysli.

Když byl nasycen, konečně si prohlédl ten záhadný předmět. Ano, byl to kámen, ale opravdu divný. Byl rudý jako krev a jeho povrch byl protkán silnými černými ží-

lami. Sálalo z něj teplo a Velekovi se dokonce zdálo, jako by v jeho dlani tepal. Sevřel tu věc a znovu zavřel víčka. Před očima mu tančily purpurové odstíny a z nich se opět vynořovala strašlivá tvář bohyně.

„Já jsem Lilit!“ mluvila k němu. „Toto je moje srdce. A ono tě povede. Běž tam, kde mi byly přinášeny oběti.“

Velek se zvedl. Byl šťastím bez sebe. Pak došel na plošinu pod skalou. Kámen v jeho dlani hřál stále víc a tepal silněji. Dorazil až ke skále, avšak k jeho zklamání zde nebylo nic, jen ponurá čedičová stěna. Čekal. Čas se vlekl jako hlemýžď. Protichůdné pocity v něm bouřily. A bohyně znenadání mlčela, marně očekával její další pokyn.

„Co tady!?“ vykřikl zoufale. „Oklamala jsi mě!“

V návalu hněvu mrštil kamenem proti skále. Padl na kolena a rozplakal se. Náhle uslyšel dunění a ohlušující praskot. Zděšeně zíral na místo, do něhož udeřilo srdce. Stěna tu pukala a rozestupovala se, tvoříc trhlinu, jež připomínala chřtán podsvětí.

„Vejdí!“ zaburácel hlas v jeho hlavě.

Velek poslechl, když ještě rychle sebral ze země rudý kámen. Brzy vstoupil do jeskyně a srdce se rozzářilo krvavě červeným světlem. Přesto mu chvíli trvalo, než rozpoznal dvě nehybná těla, ležící na holé skále. S úžasem si je prohlížel. Byli to chlapec a dívka, oba nazí. Vypadali tak na osm až deset let, leč on tušil, že je to pouze zdání.

„To jsou mé děti,“ promluvil k němu hlas jeho paní. „Mám pro tebe poslední dva úkoly. Vrať se ven, vykopej

jámu, vlož do ní mé srdce a zkrop jej vlastní krví. Pak jdi k mým dětem a probud' je.“

„A dál? Co bude dál?“ vyhrkl.

„Dál bude smrt!“

1.

ON SE TĚ NEPTÁ, MAROBUDE

Toho jara, kdy bylo tak obrovské sucho, se událo mnoho věcí. Přestože obilí na polích hynulo, hladomor nehrozil. Kvetl totiž obchod s Římem, neboť kupci, kteří dříve směřovali do Germánie na severozápadě, nyní po Arminiově povstání putovali na území Markomanů a Kvádů a Marobudova pokladnice doslova přetékala zlatem, stříbrem i mnoha cennostmi, jež byly získány na mýtném. Za to se rozhodl nakoupit pšenici a žito od Kvádů, protože tam kupodivu přelo vydatně. Krom toho římsí obchodníci sami přiváželi různé plody jihu.

Jistě, král měl určité obavy. Hlavně z toho, že Tudrus bude chtít využít situace a zachová se jako vydřiduch. Jenže Tudrus, vládce Kvádů, toho jara zemřel. Marobud jej nelitoval. Byl to sice spojenec a formálně se markomanskému vládci poddal, jenže příliš spolehlivý nebyl. Jeho skon byl spíše důvodem ke spokojenosti, neboť nezanechal dědice a kvádští velmoži, raději než aby se mezi sebou hádali o nástupnictví, požádali Marobuda, aby nad nimi panoval přímo. A aby bylo vše zajištěno, poslal král na východ jako svého zástupce věrného Hasmundu. Měl k tomu ještě jeden důvod. Hasmundovi nedávno zemřela žena a ve svém smutku potřeboval trochu rozptýlení a především zaměstnat.